

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructæ

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

239. An, & qualiter resignatio simplex inducat vacationem possessionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

Questio 239. An, & qualiter resignatio simplex inducat vacationem possessionis?

Respondeo primò: Per illam non solum amitti titulum seu proprietatem beneficii, & jus omne, quod habet in beneficio; sed etiam possessionem naturalem & civilem; ita ut admittat resignatione, desinat illico possidere. Garc. p. 11. c. 3. n. 1. Barbof. juris Ecclies. l. 3. c. 15. n. 66. Lott. cit. q. 14. n. 12. Paris. l. 1. q. 3. n. 7. & q. 5. n. 15. & n. 36. & 40. citans pro hoc Host. Innoc. Card. Abb. Imol. & AA. communiter. in c. quod in dubiis, & in c. super hoc, & in c. ad monet. de renunc. Rossiniac. de benef. c. 16. nu. 3. Redoan. de simon. p. 2. c. 13. nu. 8. Card. Paris. conf. 39. num. 3. vol. 4. Pavin. de potest. capit. sede vacante. p. 1. q. 2. nu. 14. Sarnens. ad reg. de annal. q. 57. & Mandos. ibidem. q. 28. n. 4. & alios quamplurimos, ac dicens esse communionem omnium sententiam, In amittenda enim possessione solus actus & affectio illius qui possidet, sufficit ad amittendam possessionem. Lott. loc. cit. n. 13. subdens nu. 14. quod id quoque trahatur ad animum concussum & metu perterritum, & procedere in beneficialibus, eò quod voluntas coacta sit voluntas. In dubio autem præsumitur, resignantem velle etiam renunciare possessionem. Paris. cit. q. 5. n. 19. ex Butrio. in c. veniens, de renunc. n. 27. & hinc non subvenitur illi aliquo interdicto possessorio, seu impeditur agere possessorio, nisi præcedat particulare iudicium super rescissione seu sententiâ declaratoria nullitatis renunciationis, probatâ nimirum vi aut metu. Lott. n. 12. juncto. n. 17. Hoc ipsum tamen distinguunt Barbof. loc. cit. nimirum quòd is, qui resignavit, antequam spoliatus, seu dejectus possessione, sic amittit titulum & possessionem, ita ut beneficio simpliciter restituendus non sit, juxta c. accepta. de restitut. spoliat. (ubi Papa decidit exceptionem spontaneæ renunciationis impedire beneficiati restitutionem; quia nimirum renunciatio fuit facta ante spoliationem, beneficiatus autem post spontaneam renunciationem non dicitur dejectus possessione, utpote quam jam vi renunciationis dimiserat) contrarium verò dicendum de eo, qui postquam possessione dejectus erat, resignavit, nimirum quòd is solum titulum amittat, non verò possessionem, utpote quâ jam antecedenter dejectus erat; ac proinde eum petere posse restitutionem possessionis; cum in eo casu non obstat ei exceptio spontaneæ renunciationis, utpote respiciens in hoc casu solum proprietatem. Quinimò subjungit n. 68. Barbof. quòd licet communis, & in praxi servanda sententia habeat, per resignationem amitti simpliciter possessionem, se tamen putare verius esse in rigore juris, resignantem simpliciter vi resignationis etiam admittit, utpote quæ stricti juris est, & strictius interpretanda, non amittere possessionem, antequam eam ex animo dimittere intendat; cum juxta regulam communionem in temporalibus, l. si quis vi. l. in amittenda. l. quemadmodum. ff. de acquirenda possess. utpote quæ regula in beneficialibus limitata non reperitur, non aliter amittitur possessio, quam si possidens eam dimittere intendat. Unde jam post renunciationem possessionem antiquam resignans retinet, eandem licet injustè, validè tamen continet, & eà dejectus restituendus sit, ut Imol. in c. super eo. de renunc. Rota, decis. 1. de renunc. in novis. Nav. in c. accepta. de restitut. spoliat. opposit. 7. n. 1. apud eundem Barbof. qui etiam nu. 69. expli-

cat, qualiter his non obstat text. c. sollicitè. & c. accepta. de restitut. spoliat. Sed neque, ut idem n. 70. obstat, quòd ad restitutionem in beneficialibus necessarius sit titulus, saltem coloratus; eum autem, qui resignavit, pati notorium defectum tituli seu proprietatis; eò quòd resignatio non semper sit notoria, adeòque nec dictus tituli defectus; potuerit etiam quis resignasse nulliter; in quo casu non patitur defectum tituli. Ac denique juxta Abbatem in c. ex literis, de restitut. spoliat. nu. 3. Imol. nu. 8. Sola possessio absque titulo sit sufficiens ad petendam restitutionem.

2. Respondeo secundò: tametsi resignans perdat cum dominio possessionem juris, non tamen videtur cessasse detentioni; unde post admittam renunciationem potest incumbere possessioni realiter, & de facto. Quin & incumbendo animo continuandi retinetur naturalis. Paris. cit. q. 5. nu. 28. & 29. citans præter plures alios Butrio. in c. sollicitè. de restitut. spoliat. Calderin. conf. 4. de renunc. Sarn. ad reg. de annal. q. 57. Rebuff. conf. 4. n. 4. Estque ea detentio tanti momenti, ut si eà detentione spoliatur, sit restituendus. Paris. n. 31. Quin & ut idem Paris. n. 32. citans pro hoc Mandos. ad reg. de annal. q. 29. num. 1. & 2. Sarn. ibidem. q. 56. sufficit hæc detentio, ut detinens juvetur reg. de annal. quamvis ex communi sententia dicat Barbof. cit. nu. 66. ad nudam talem detentionem non esse restituendum, si eà dejiciatur. Quòd si tamen resignans sit absens à loco beneficii; amitti quoque detentionem, ait idem Paris. ibidem. n. 33. Mohe-da. decis. 2. De cetero resignantem in manibus non sui Superioris amittere possessionem non amittit proprietate, tradit idem Paris. n. 27. de quo infra pluribus.

Questio 240. An, qualiter, & quando resignatio conditionalis inducat vacationem beneficii quoad titulum?

Respondeo primò: Hæc quoque resignatio (non quidem vi solius actus resignationis, aut etiam accedente correptione supplicationis, quâ supplicatur, ut ea admittatur, & beneficium adjecto in ea supplicatione conferatur. Lott. cit. q. 14. n. 24. juncto n. 27.) sed admittit seu accedente in super admittione inducit vacationem Garc. p. 11. c. 4. n. 1. & c. 3. n. 3. citans quamplurimos, qui etiam ibi. n. 4. addit, beneficia resignata ex causa permutationis, licet vacare dicantur, ad effectum tamen reservationis, suppressionis, aut unionis; ut & ad effectum, ut conferri possint alteri, habentur pro non vacantibus juxta mox dicenda de resignatione in favorem in genere; qualia etiam sunt resignata permutationis gratiâ; ita ut revera tanquam vacantia egeant novâ collatione. Garc. cit. c. 3. n. 10. ex Mascard. de quo tamen vide eundem Garc. cit. c. 4. à n. 5.

2. Respondeo secundò: Non tamen inducitur per hæc resignationem vacatio in ordine ad effectum, ut illa vacatio comprehendatur in juribus & privilegiis loquentibus de beneficiis vacantibus, & in expectativis. Paris. cit. q. 4. n. 24. id pluribus num. seq. exemplificans, juxta dicta à nobis, quest. ante hanc tertiam.

3. Respondeo tertio: Neque vacare conditionalitè resignata, etiam post admittionem resignationis, simpliciter, sed ut conferantur resignantibus cum conditionibus appositis, ita ut beneficium

maneat